

SJU

7.1 Allt är styrt av lagar

¹Evolutionen är en process, som för individen innebär, att han går mot allt större makt över sitt öde. Denna makt över ödet är friheten. Frihet vinnas genom kunskap. Kunskap, frihet och evolution är tre förutsättningar för att livet skall ha en positiv mening.

²Alla tre har i sin tur en förutsättning. Nämligen att tillvaron är styrd av lagar. Vore kosmos inte lagbunden ordning, skulle liv inte kunna utvecklas. Skedde saker och ting på måfå i stället för lagbundet, vore ingen kunskap möjlig, kunde inget förutses, inget planeras och skulle därmed friheten göras om intet.

³Det som framför allt skiljer hylozoiken från andra åskådningar är kunskapen om livslagarna. Kunskapen om lagarna är den väsentliga kunskapen. Kunskap om något är, djupast sett, kunskapen om de lagar som gäller för detta något.

⁴Vetenskapens förnämsta uppgift är att upptäcka och beskriva naturlagar. Ju mer forskningen framskrider, desto fler lagar finner man. Man börjar inse, att det inte finns något, som står utanför det lagbundna, inte finns något, som inte styres av lagar.

⁵När vetenskapsmän inte vill befatta sig med verkligheten utöver den fysiska, de "paranormala" fenomenen och den "andliga världen", beror det på att de inte upptäckt de lagar som styr dessa ting. Ifall de alls medger existensen av dessa realiteter, så tar de fasta på det skenbart oberäkneliga och laglösa i deras sätt att yttra sig för att avfärda dem som betydelselösa. Man betraktar dem som kuriositeter i vetandets gränsland, sista kvarvarande gåtor hos ett universum, som i allt väsentligt är utforskat. Redan detta exempel visar, att kunskap måste vara förklaring av lagar.

⁶Hylozoiken ger ett helt annat perspektiv än vetenskapen på det överfysiska. Och detta gör den tack vare att den kan sätta in fysisk och överfysisk verklighet i ett gemensamt sammanhang, styrt av lagar, som vårt förnuft kan fatta och godtaga. Hylozoiken nöjer sig dock inte med blotta konstaterandet att det finns en överfysisk verklighet, lika lagbunden som den fysiska. Den hävdar dessutom, att denna är den väsentliga verkligheten.

⁷Det är i världarna utöver den fysiska, som människans allt högre slag av utvecklingsbar medvetenhet har sin grund. Det är från dessa överfysiska materievärldar de energier härrör som driver fram de fysiska livsformernas evolution. Och det är i den överfysiska verklighetens fortsättning utöver de blott mänskliga emotionala och mentala världarna, som människan till slut når kunskap om meningen med tillvaron.

⁸Människans självförvandling till något högre än människa är en lagbunden process och ett led i en ofantligt mycket större och lika lagbunden process – utvecklingen av medvetenheten i allt liv. De lagar, som reglerar denna evolution, livslagarna, är i hylozoiken det viktigaste studiet av alla.

⁹"Det finns lagar i allt, och allt är uttryck för lag," är hylozoikens förnämsta axiom.

7.2 Vad är lag?

¹De värdefullaste kännetecknen hos en lag är att den är oföränderlig och opersonlig. Om lagarna plötsligt ändrades, skulle kosmos urarta i kaos. En lag kan inte heller vara produkt av en individuell intelligens. Sådant blir alltid tidsbundet och inskränkt till upphovsmannens alltid begränsade insikt. Lagens opersonlighet är den yttersta garantin mot individuellt godtycke, också gudomligt sådant. Icke ens högsta kosmiska gudomlighet kan nå den hypotetiska allvetenhet som kunde klarlägga all den potentialitet som ligger i materien. Endast en bråkdel av urmateriens möjligheter till manifestation har kommit till uttryck i en fulländad kosmos. Av detta följer, att alla oräkneliga kosmoi är varandra lika i sina grundprinciper men totalt olika i sina individuella utgestaltningar av den universella Lagen.

²Lagen är uttryck för materiens oföränderliga och opersonliga sätt att verka. Det kan hända, att naturen förefaller oss kall och hård. Den är dock sann, rättvis och omutlig. Och detta är förutsättningarna för kunskap och frihet, ger människan de oerhörda möjligheter hon har.

³Lagar anger att krafter verkar, hur och under vilka betingelser de verkar.

⁴Inga lagar kan upphävas. Okunniga talar ibland om att ”upphäva naturlagarna”. Så kan man enligt detta felaktiga tänkande anse att flygplanet upphäver gravitationen. Vad som i själva verket sker är att flygplanets motor med sin starkare kraft motverkar och övervinner gravitationens kraft. Men gravitationen såsom lag fortsätter givetvis att verka och med samma kraft som förut, vilket visar sig just i att kraft i samma mått och riktning alltid måste motverka gravitationen till avsedd effekt.

⁵Den grundlag, som alla andra lagar kan härledas ur och som alla lagars oföränderlighet beror på, är materiens lag, den egentliga naturlagen. Denna lag yttrar sig i att allt strävar mot balans, stabilitet, återställelse, harmoni.

7.3 Vad är livslag?

¹Med hänsyn till livets mening – medvetenhetsutvecklingen – kan man dela in lagarna i naturlagar och livslag. Naturlagarna är de fundamentala. De gör kosmos till ett ordnat helt. Denna ordning är förutsättning för att medvetenheten alls skall uppstå i kosmos. Utan självmedvetna monader kan kosmos omöjligt ha en mening. Men det är först livslagarna, som gör det möjligt för dessa monader att förverkliga meningen. Livslagarna är naturlagarnas uttryck genom kosmiska totalmedvetenheten. Livslagarna ger kosmos ett ändamål.

²Lag hör till rörelseaspekten. Naturlagarna är lagens uttryck genom materien såsom energier, livslagarna dess uttryck genom medvetenhetsaspekten såsom vilja.

³Livslagarna är livets egen lagstiftning och domstol. Innan vi människor har nått den insikten, kommer vi att spekulera fram olika rättssystem enligt de stadier i utvecklingen vi uppnår. Ju högre vi når, desto bättre kommer vår mänskliga lag att stämma överens med livets lagar.

⁴Livslagarna svarar mot det bästa i vårt väsen. I samma mån som vi upptäcker oss själva och förverkligar våra inneboende möjligheter, upptäcker vi att lagar är villkor för detta förverkligande. Vi kan börja leva enligt lagarna genom att frigöra oss från vår okunnighet om livet. Detta ger oss också största möjliga frihet.

⁵Sju livslag är grundläggande. De är frihetslagen, enhetslagen, utvecklingslagen, självlagen, ödeslagen, skördelagen, aktiveringslagen. Vid sidan om dessa sju finns många sådana livslag, som gäller på de olika stadierna och nivåerna. Det är lagar, som människan lär sig att själv upptäcka efterhand i evolutionen.

⁶På lägre stadier förefaller livslagarna verklighetsfrämmande. Efterhand ter de sig inte bara möjliga utan också önskvärda att följa. På tillräckligt högt stadium inser man, att de är nödvändiga för all evolution. Den som vill högre måste lära sig att tillämpa dem. Den som inte lyder dem, avstår därmed från att nå högre. Valet är fritt.

7.4 De sju grundläggande livslagarna

¹*Frihetslagen* säger att varje väsen är sin egen frihet och sin egen lag och att frihet vinnes genom lag. Frihet är rätt till egenart och aktivitet inom gränserna för allas lika rätt.

²*Enhetslagen* säger att alla väsen utgör en enhet och att varje väsen måste förverkliga sin enhet med allt liv för att kunna expandera sin medvetenhet utöver det egna jaget.

³*Utvecklingslagen* säger att allt liv – från det lägsta till det högsta – utvecklas, att krafter verkar på vissa sätt mot vissa mål, som i sista hand leder fram till kosmos' slutmål. Varje uratom är potentiell gud och skall en gång genom manifestationsprocessen bli aktuell gud, det vill säga: nå högsta grad av kosmisk medvetenhet och förmåga.

⁴*Sjävlagen* eller lagen för självförverkligande säger, att varje väsen självt – genom egen

insikt och eget arbete – måste förvärva alla de egenskaper och förmågor som till sist skall leda fram till kosmisk allvetenhet och allmakt.

⁵*Ödeslagen* säger att jaget i varje ny livsform påverkas av krafter och försätts i situationer, som ger jaget de nödvändiga erfarenheterna på just den nivån i evolutionen.

⁶*Skördelagen* säger att allt vi har sått skall vi en gång skörda. Allt vi gjort i handling, ord, känsla och tanke – eller underlåtit att göra – återverkar på oss med samma effekt.

⁷*Aktiveringslagen* säger att individens medvetenhet utvecklas genom aktivitet och endast genom hans egen aktivitet. Allt måste vara egen erfarenhet och egen bearbetning av denna erfarenhet för att bli till insikt och förmåga.

FRIHETSLAGEN

7.5 Frihet är lag

¹Livet är avsett för frihet. Om livets mening är att individerna utvecklar sin medvetenhet, skulle det då vara möjligt, om alla de unika individerna inte finge välja sina egna sätt att utvecklas? Frihet är i djupaste mening individualitet: rätt men också förmåga till egenart och egen aktivitet inom gränserna för allas lika rätt till detsamma. Liv är frihet.

²Alla väsen måste tillämpa lagar för att alls kunna leva och utvecklas. På alla stadier är individens mått av frihet ett direkt resultat av hans förmåga att leva efter lagarna. Människan är det lägsta slags evolutionsväsen som kan nå insikt om natur- och livslagar, leva medvetet enligt lagarna. Ju bättre hon följer dem, desto högre når hon. Liv är lag.

³Liv är alltså frihet och lag på samma gång. Detta är en oerhört viktig insikt, som vi kan nå endast genom esoteriken. Frihet och livslag är, esoteriskt sett, två sidor av samma sak: utan frihet inget lagenligt liv och utan lag ingen frihet.

⁴Esoteriskt okunniga har tyckt sig finna en paradox i friheten: ju större frihet för en viss individ eller grupp, desto mindre frihet för alla andra. Exempel finns det gott om i vår värld: diktatorn med oinskränkt makt (eller frihet) över en kuvad, rädd nation.

⁵Sunda förnuftet säger, att om vi uppfattar friheten som en paradox, så är det rimligare antaga att vårt frihetsbegrepp är felaktigt än att friheten i sig skulle vara illusorisk. Så länge friheten uppfattas som rätt till godtycke och kränkande av andras rätt, måste den förbli en paradox. När friheten uppfattas som allas lika rätt, med andra ord som lag, upplöses paradoxen.

⁶Också vårt lagbegrepp har uppstått ur okunnighet och är därmed felaktigt. Hylozoiskt sett är det allvarligaste i missuppfattningen att lag ställts under gud, att lag ansetts liktydig med ett oändligt väsens outgrundliga vilja och makt. Enligt hylozoiken finns intet sådant väsen. Alla ”gudar” är ändliga väsen, allvetande och allsmäktiga endast i relativ mening. Och alla ”gudar” lyder lagen. De är gudar i kraft av att förstå och tillämpa lagen suveränt inom sitt begränsade (låt vara för oss ofantliga) livsområde.

⁷I hylozoiken står lag över gud. Och detta är förutsättningen för frihet och evolution. Ingen gud kan eller ens vill förbjuda något, straffa eller döma någon. Religioner, som innehåller sådana läror, återspeglar häri endast mänskliga fiktioner. Hylozoiken hävdar i stället individens okränkbarhet såsom en logisk konsekvens av hans potentiella gudomlighet. Ty alla monader skall en gång nå högsta gudomliga stadium. Endast tidpunkten för detta är olika för alla. De som nu befinner sig på högsta stadiet, vet också, att de själva aldrig hade kunnat nå dit utan denna gudomliga rätt till frihet.

7.6 Frihet måste erövras

¹Målet för kosmos' existens är alla monaders allvetenhet och allmakt. Denna harmoni är en tillvaro av största möjliga frihet och samtidigt högsta möjliga lagenlighet för alla.

²Från början är monaden totalt medvetlös och totalt ofri. Dess väg till slutlig kosmisk gudomlighet heter utveckling. Detta innebär självförverkligande. Monaden skall själv erövra

alla de nödvändiga egenskaperna och förmågorna genom att göra erfarenheter och lära av dem. Endast så förvärvar monaden kunskap, insikt och förståelse. Endast så utbildar monaden sin evigt unika egenart.

³Utvecklingen är vägen från okunnighet till allvetenhet, från ofrihet och vanmakt till allmakt, från isolering till enhet med allt liv, från lidande till lycka, glädje och sällhet.

⁴Människan arbetar på att öka sin frihet genom att själv lyda livslagarna. Därför behöver hon inte vara medveten om dem. Men när hon upptäckt dem, kan hon med större energi och målmedvetenhet arbeta för andras och egen frigörelse, evolution till något högre. För att människan skall upptäcka livslagarna måste hon först lära sig tillämpa dem.

⁵Människan är på varje stadium, på varje nivå i utvecklingen relativt fri, relativt ofri. Hon är fri i samma mån som hon förvärvat kunskap, förståelse, förmåga. Gränsen för hennes kunskap, förståelse och förmåga anger gränsen för hennes frihet. För att nå största möjliga frihet på varje stadium och nivå förutsätts att människan nått så omfattande kunskap och så aktiverad förmåga att tillämpa kunskap, som är möjligt på stadiet och nivån.

⁶Människan utvecklas under balansering av frihet och lag. Det är detta som kallas ansvar. När vi visar vårt ansvar för andra och ingriper till förmån för deras frihet och rätt, blir konsekvensen enligt ansvars- eller skördelagen att vår egen frihet ökar. Och omvänt, när vi inkräktar på en annans rätt, mister vi samma mått av frihet själva. Det kan ske i detta liv eller senare. Lagen kan vänta. Men sådd skall en gång skördas. Ju bättre vi känner livslagarna, desto bättre kan vi leva våra liv. Vi undgår då att kränka andras rätt och får därmed större frihet genom att vi undgår skördebetingade frihetsinskränkningar.

⁷”Viljans frihet” är ett problem som formulerats fel. Problemets kärna rör vår frihet att kunna välja mellan olika handlingar. Och den friheten beror i sin tur på förmågan att fritt välja motiv. Ty vi väljer inte mellan handlingar, utan dessa bestäms av det motiv inom oss som är starkast. Därmed blir frågan: Kan vi nå sådan grad av frihet, att vi kan avsiktligt stärka vilket motiv som helst och göra detta starkast? Detta problem handlar alltså om medvetenhetens frihet. Fri är den som alltid kan bestämma själv vilka tankar han vill tänka och vilka känslor han vill hysa. Ofri är den som inte kan styra sitt tanke- och känsloliv, hos vilken oönskade, störande och destruktiva tankar och känslor kommer och går som de vill.

⁸Denna medvetenhetens frihet är bestämd av alla livslagarna, särskilt utvecklingslagen, självlagen, skördelagen och aktiveringslagen. Ofritt medvetande, vanmakt, splittring, oförmåga beror på bristfälligt utvecklade medvetenhet och/eller på dålig skörd. Fritt, effektivt, koncentrerat, jagstyrt blir medvetandet genom metodisk aktivering. Ingen annan än människan själv kan genomföra detta arbete och på sitt egenartade sätt.

7.7 Samhällsfriheten

¹De grundläggande faktorerna i fysiken är kraft och materia. De dynamiska faktorerna i samhället är makt och människor. Makt uppstår genom människors vilja och handling men kan sedan i många fall leva ett mer eller mindre självständigt liv: traditionens makt, ideernas makt, konventionernas makt är exempel på det.

²Makt är kraft. Och för att inte bli en blind, en destruktiv naturkraft måste makten styras och riktas. Detta är medvetenhetens uppgift. Ju högre grad av medvetenhet hos individ eller kollektiv, desto större makt kan han eller det enligt livslagarna få bruka. Högre medvetenhet innebär större kunskap om livslagarna, större förmåga att tillämpa dem felfritt.

³Makt är i sig varken ond eller god. Makt är i sig inget ”fult”. Makt är nödvändig för att hålla ihop människor, för att motverka kaos, för att driva människor till handling, genomföra nödvändiga förändringar. Om makten skall bli en kraft till ont eller gott beror på utövarens grad av medvetenhet, grad av egoism (vilja till makt) eller altruism (vilja till enhet), hans förmåga av förutseende, och det faktiska resultatet – god föresats kan som bekant få ont resultat.

⁴I sin ideala form både syftar och leder maktutövningen till större frihet åt alla, djupare enhet

mellan alla, bättre självförverkligande för alla, större aktivering av alla – kort sagt: högre utvecklad medvetenhet för alla.

⁵I sin ideala form uppvägs alltid makten av lika stort utkrävt ansvar. Makt utan ansvar är despoti. Ansvar utan makt är förtryck. Det faktum, att skördelagen alltid utkräver ansvar för maktmissbruk, hindrar inte att också vi människor gör det.

⁶Ju mer ansvar en människa vill och kan bära, desto större makt ger henne Lagen rätt att bruka. Största möjliga ansvar förutsätter största möjliga kunskap och förmåga men berättigar till största möjliga makt eller frihet. Makt och frihet är nämligen samma sak sedd från olika synpunkter och med olika gränsdragningar mellan individ och kollektiv. Alla har enligt frihetslagen rätt att leva sitt liv på eget sätt, sålänge som de därmed inte inkräktar på andras lika rätt till detsamma.

⁷Men frihet över andras liv (det vill säga: makt) borde endast de få, som har nått en sådan grad av insikt och förmåga att de kan bära det ansvar som följer med denna frihet, borde endast de få som lärt sig lyda livslagarna.

⁸Frågan om idealsamhället är en frihetsfråga. Största möjliga frihet åt största möjliga antal, respekt för allas rätt, måste vara ledande principer. De som vill införa idealsamhället genom våld mot laglydiga, inskränkning av frihet och rätt, är på fel väg. De tror att de kan främja det abstrakt eller idealt goda genom att kränka det konkret och reellt goda. Det visar ”ideernas” (egentligen: fiktionernas) makt över tänkandet.

⁹Idealsamhället åstadkoms inte med ett visst samhällsskick. Samhällen kan aldrig konstrueras på förhand. De tar växande form efter människornas kollektiva karaktär. Allmänt kan sägas, att de bestämmande faktorerna i samhället inte gäller organisation eller system. De rör aldrig formen så mycket som innehållet, det vill säga: funktion, dynamik, medvetenhet. Och det är människorna, som utgör organisationens eller systemets innehåll. Visst är samhällsformer farliga, som koncentrerar makten på få händer. Och visst är den samhällsform bäst, som fördelar makten jämnast mellan olika intressen och samhällsklasser, innehåller kraftfulla spärrar mot allehanda maktmissbruk och äger effektiva, omutliga revisionsmekanismer. Men lösningen ligger ändå i människorna själva. När en tillräckligt inflytelserik minoritet medborgare (majoritet blir den inte på mycket länge) förstått frihetslagen, så att de handlar efter denna insikt, kommer de att tvinga de styrande till sådana eftergifter att friheten blir förverkligad och deras samhälle det bästa med hänsyn tagen till befolkningens utvecklingsstadier. Med högt utvecklade medborgare blir vilket samhällssystem som helst idealiskt. Med jämförelsevis lågt utvecklade – som nu är fallet – blir den mest idealiska samhällsform en verklighetsfrämmande skrivbordsprodukt. Ty det är människorna, som lyckas eller misslyckas med att leva upp till idealen; och det är människorna, som därmed ger systemet dess innehåll.

ENHETSLAGEN

7.8 Enhetens betydelse

¹De planetomspännande intelligenser, som vakar över mänskligheten, säger att av alla livslagar är enhetens lag den viktigaste och mest självklara. Enheten eller kärleken är det enda väsentliga. Men människan tror, att allt annat är viktigare. Enhetslagen är den ojämförligt viktigaste lagen för människans utveckling, harmoni, och lycka. Enhetslagen är kärlekens, tjänandets och broderskapets lag.

²Enhetens avgörande betydelse visar sig i alla sju livslagarna. De är nämligen universella och syftar mot enheten. De avser kollektivet mer än individen. I frihetslagen ligger allt som hjälper andra till större frihet, i enhetslagen allt som hjälper andra till harmoni och gemenskap, i utvecklingslagen allt som hjälper andra att utvecklas, i självlagen allt som hjälper andra till självförverkligande, i aktiveringslagen allt som hjälper andra att tänka och handla själva. Om något inte gagnar alla, så är det misstag i fråga om livslagarna. Ont och gott sammanfaller i

stort sett med det som söndrar respektive enar människorna. Den största insats en människa kan göra är att samla och förena, den största skadan att splittra och söndra. Givetvis finns en falsk enhet, grundad på gruppegoism och riktad mot andra. Principen gäller likafullt som sådan.

7.9 Viljan till enhet

¹Mänsklighetens alla lidanden och nuvarande svåra situation kan föras tillbaka på en enda sak: människornas vilja till makt. När tillräckligt många har förstått att vilja till enhet är det enda förnuftiga, det enda i längden möjliga och handlar efter den insikten, kommer allt att förändras på vår planet.

²Med vilja till enhet lär sig människan att bortse från skillnaderna och se till likheterna människorna emellan. Hon lär sig glädjas åt skillnaderna, förstå att de är berättigade som uttryck för vars och ens unika egenart, inse att de berikar helheten så länge som alla är enade i det enda väsentliga: den gemensamma strävan framåt och uppåt. Endast den livsokunnige kan sträva efter likriktning, lika syn och strävan.

³Det viktigaste är att bekämpa hatet, egoismen och lögnen i alla deras otaliga yttringar, att lära människorna att leva i fred med varandra, att lära dem uppskatta varandra sådana de är och lära dem att se på varandra som medvandrare på vägen, samma väg som alla måste gå med alla de misstag som alla måste göra för att lära. Allt slags dömande och moraliserande är stort misstag och brott mot enhetslagen. Givetvis måste kriminella och andra kränkare av andras rätt effektivt hejdas i sin framfart och tas om hand av samhället för social omfostran. Men vi har ingen rätt att straffa, hämnas, hata, göra ont för att gott må komma därav. Så länge som samhället inte inser detta, kommer det att kämpa förgäves mot brottsligheten.

⁴Viljan till enhet visar sig framför allt i det personliga ansvar vi känner för andra. Ju mer vi växer in i enheten, desto mer vidgas också området för detta personliga ansvar, inte bara för våra närmaste och vänner utan även för våra uppgifter, för vår nation, för mänskligheten och för allt levande. Kunskapen om livslagarna visar det falska i talet om den enskilda människans obetydlighet och vanmakt. Alla kan göra en insats. Det är därvid inte vår sak att avgöra, om vår insats "tjänar något till". Den som verkligen förstått vad ansvar vill säga, gör vad han kan utan att fråga efter storleken på sin insats, ty han inser, att han med sådant underande skulle bara söka värdera sin egen storhet eller märkvärdighet. En människas verkliga storhet ligger i hennes insikt om ansvar för allt som sker. Ansvarslöshet är bevis på okunnighet om livets mening och mål.

7.10 Tjänande

¹Den tjänande inställningen till livet uppstår ur viljan till enhet. Tjänandet är en konst, den största och den svåraste konsten. Allt är lätt i teorin. Det är praktiken, förverkligandet, hur man fattar rätt beslut, väljer rätt och handlar rätt, som visar människans storhet och förmåga. Först av allt gäller det att bli klar över de egna motiven. De allra flesta motiv är själviska, beror på egna tycken och kravet på självtillfredsställelse, emotional och mental stimulans. Så snart "jaget" kommer med blir allt snedvridet: "Jag skall hjälpa. Jag skall tjäna. Jag vill känna mig så god." Men om våra tankar kretsar så kring det egna jaget, vad blir då över för medmänniskan vi skulle hjälpa, uppgiften vi skulle utföra? Denna jagkänsla motverkar tjänandet, skiljer från enheten. I enheten finns inget "jag", bara "vi". Det är denna opersonliga inställning, som människan har så svårt att uppnå.

²Hur svårt det är att tjäna visar sig i att man med tjänande kan göra mer ont än gott. Man skall inte tjäna det onda, men det är precis vad man gör med omdömeslöst tjänande. Det är därför som det verkliga, effektiva tjänandet förutsätter en allsidig, harmonisk utveckling av människan. Förädling av det emotionala är nödvändig, kulturstadiet är en förutsättning. Men detta räcker inte, tvärtom vad många mystiker tror. Det mentala måste också aktiveras, så att

människan skaffar sig omdömesförmåga och sunt förnuft. Annars riskerar ädelmodet att bli huvudlöst och därmed tjäna det onda. Det finns några yttranden, som man tillagt Kristus och som han aldrig gjort: ”Ge åt den som ber dig” och ”stå inte det onda emot”. Detta är exempel på felaktigt tjänande. Det skulle vara detsamma som att tillgodose ondskan och därmed öka dess makt. Vi är enligt livslagarna skyldiga att stå emot det onda, till exempel om vårt land angrips och vår nations frihet hotas. Annars överlämnar vi oss i det ondas våld.

7.11 Kärlek

¹Ordet ”kärlek” har missbrukats som få andra. Det får betyda allt från flyktig sympati till total hängivenhet, som inte ryggar för några offer, från sval välvilja till absolut enhet med allt liv. Många människor är för primitiva för att kunna älska. De har ingen egen erfarenhet av det som människor på högre stadier lägger in i ordet ”kärlek”.

²Vi älskar inte alla lika mycket. Vi älskar våra vänner mer än obekanta eller fiender. Det finns grader för allting, en insikt för perspektivtänkandet (47:5). Den som säger sig älska alla lika mycket, känner inte sig själv på den punkten, såvida han egentligen inte menar: alla lika litet.

³Kärleken blir endast ett vackert talesätt, till intet förpliktande, om den inte tar sig uttryck i handling. Religiösa kan tala om kärleken utan att därmed förplikta sig till något. Det räcker inte med läpparnas bekännelse. Befriad från sentimentalitet yttrar sig kärleken snarare som handling; handling motiverad av opersonlig vilja till enhet.

⁴Vi behöver ideal att dyrka, vi behöver människor att beundra och att älska. Genom att älska en lär vi oss älska allt fler. Det vi älskar och beundrar blir vi ett med. Man kan inte meditera utan kärlek, och man kan inte utveckla kärlek utan meditation. Därför behöver meditation inte vara avsedd som sådan, utan endast ihållande, oavlåtlig koncentration.

⁵Vi måste ha starka känslor av attraherande kraft. Annars kan vi inte utvecklas, inte förädla och höja det emotionala. Och med enbart det mentala når vi aldrig det kausala. Det mentala skall inte kväva eller undertrycka det emotionala, som en del tror. Tvärtom skall detta emotionala utvecklas, ty människan måste använda alla sina inre resurser, om hon skall förverkliga övermänniskan. Men det emotionala skall styras, omdirigeras från det lägre och illusoriska till det högre och ideala.

UTVECKLINGSLAGEN

7.12 Utvecklingslagen och den universella attraktionen

¹Den grundläggande naturlagen är lagen om orsak och verkan. Den fundamentala livslagen är attraktionens lag eller enhetslagen. Denna lag yttrar sig genomgående i alla världar så, att högre värld attraherar och påverkar lägre värld. Denna attraktionskraft har man jämfört med solens inverkan på växten. Den lockar växten ur jorden och får den att sträcka sig mot solens ljus och värme, symboler för den visdom och kärlek som utgår från högre världar.

²Utvecklingslagen säger, att det finns krafter som verkar på olika sätt mot kosmos' slutmål. Attraktionskraften är en av dessa krafter. Människans gensvar på denna kraft är en annan sådan kraft. Den visar sig i hennes strävan efter självförverkligande. När hon väl beslutat sig för självförverkligande och följer den attraktion mot det högre hon förnimmer, kan hennes utveckling ta fart på allvar.

7.13 Utvecklingslagen och självförverkligandet

¹Lagen för självförverkligande är egentligen en följdlag till utvecklingslagen. Visserligen måste människan göra allt som på henne ankommer och så som om ingen hjälp stod att finna. Men gör hon detta, så blir hennes målmedvetenhet belönad. Utvecklingslagens krafter förstärker då automatiskt hennes egen insats. Utan detta tillmöteskommande skulle hennes egna

krafter inte räcka till.

²Men märk väl: utvecklingslagen är uttryck för en enhetskraft. Energittillskottet åt människan beror på hennes inställning till enheten. Den som vill utvecklas för något annat motiv än att tjäna livet, den som vill utvecklas för egen del, går miste om denna medverkan. Men i samma mån som människan lever för andra främjas hennes egen utveckling, så att hon blir i stånd att göra en allt effektivare insats.

7.14 Människans utveckling

¹Ju lägre människan står i utvecklingen, desto fler erfarenheter av liknande slag fordras för att hon skall lära sig, begripa och förstå. Det är därför som utvecklingen på barbarstadiet tar så otroligt lång tid.

²När människan väl förvärvat den allmänna fond av livserfarenheter, som fordras för begripande, kan specialiseringen vidtaga. I liv efter liv får hon bearbeta ständigt nya livsområden, tills en viss allmän gryende livsförståelse gör sig gällande.

³Detta upprepas på varje utvecklingsstadium. Civilisationsstadiet har sin speciella livsförståelse, kulturstadiet och humanitetsstadiet sina. Det är därför som människor på dessa olika stadier ”inte talar samma språk”. Orden är gemensamma för alla, men det erfarenhets- och livsinnehåll som människan lägger i dem är annorlunda på olika stadier. Vad en barbar menar med ”frihet” är inte detsamma som en kulturmänniska lägger i ordet.

⁴När människan når kultur- och humanitetsstadierna, utvecklas efterhand verklighetssinnet och intresset för det mänskliga, förståelsen för livets sanna värden, för livets mening och mål och medlen att nå målen.

⁵Jaget är alltid inneslutet i kausalhöljet genom hela människoriket. Under inkarnationerna omsluter detta hölje de nya inkarnationshöljerna. När jaget vaknar till medvetenhet i fysiska världen, är det från början totalt okunnigt och desorienterat. Den nya hjärnan vet ingenting av vad den gamla hjärnan visste. Under uppväxtåren måste jaget aktivera medvetenheten i sina nya höljen – nedifrån lägsta molekyllaget – med hjälp av sina latenta förmågor och anlag. Genom kontakt med andra människor och deras erfarenheter lär sig jaget uppfatta och förstå och söker det orientera sig i sin nya värld. Vad jaget inte får tillfälle att kontakta på nytt förblir latent. De förmågor jaget inte uppövar på nytt förblir latenta.

⁶Människan går under uppväxtåren igenom mänsklighetens allmänna medvetenhetsutveckling alltifrån barbarstadiet. Det beror på många faktorer hur lång tid hon måste förbruka för att åter uppnå sin egentliga nivå, den nivå hon nått i tidigare liv: nya hjärnans kapacitet, hennes miljö, uppfostran, tillfällen till kontakter med det som kan väcka undermedvetna (latenta) insikter till nytt liv. Det finns många, som i ett nytt liv aldrig når upp till sin gamla nivå. Andra når den först i sena år. Löper livet normalt, bör människan ha avverkat barbarstadiet vid 14 år, civilisationsstadiet vid 21, kulturstadiet vid 28 för att kunna börja där hon slutade vid 35 – detta förutsatt att hon tidigare nått humanitetsstadiet, vilket inte många har. Ju högre nivå jaget har lyckats uppnå, desto snabbare går människan igenom dessa stadier i varje ny inkarnation, ifall dålig skörd ej hindrar.

Ovanstående text utgör avdelning SJU av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog. Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2014.